

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Krupíčkové a soudců Tomáše Foltase a Faisala Husseiniho v právní věci žalobce: **JUDr. R. H., LL.M.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2024, č. j. 41 A 22/2024-72,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 18. 6. 2024, č. j. JMK 88659/2024, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna (dále též „magistrát“) ze dne 10. 4. 2024. Tímto rozhodnutím uznal magistrát žalobce vinným z 6 přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterých se dopustil z nedbalosti tím, že stál jako řidič vozidla BMW ve dnech 1. 4. 2022 v 21:44 hod., 16. 4. 2022 v 11:35 hod., 17. 4. 2022 v 02:34 hod., 27. 4. 2022 v 14:51 hod. a 1. 7. 2022 v 02:30 hod., a jako řidič vozidla Fiat dne 1. 6. 2022 v 04:47 hod. v prostoru pěší zóny v Brně na pozemní komunikaci na Zelném trhu mimo místo označené jako parkoviště. Za uvedené přestupky uložil magistrát žalobci pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v částce 1 000 Kč.

II.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeném rozsudkem zamítl. Uvedl, že mezi účastníky není sporné, že žalobce parkoval vůz na stejném místě mimo parkoviště a že zanechal za čelním sklem vizitku advokátní kanceláře se svými kontaktními údaji. Spor je o tom, zda žalobce jen zastavil, nebo stál. K rozeznání obou pojmů soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 134/2018-29 (dále též „rozsudek šestého senátu“) a dodal, že žalobce se snaží zneužít principy, na nichž tento stojí. Zanechání kontaktních údajů je totiž toliko jednou z možných indicí, že řidič pouze zastavil. Aby však mohlo jít o zastavení, musí být *zjevné*, že se jedná o uvedení vozidla do klidu za účelem

neprodleného nastoupení či vystoupení osob nebo neprodleného naložení či složení nákladu. Tuto podmínku žalobce nesplnil. Po dobu pořizování dokumentace městskou policií se k autu nevrátil a ve třech případech na něm dokonce měl technický prostředek k zabránění odjezdu (dále též „botička“), který nechal odstraňovat až po uplynutí několika hodin. Vše svědčí o tom, že žalobce na daném místě toliko nezastavil, ale stál. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně a žalobce nenabídl žádnou plausibilní skutkovou alternativu. Jeho jednání přitom nedoprovázely ani žádné výjimečné či zvláštní okolnosti, které by snižovaly společenskou nebezpečnost, respektive svědčily o nenaplnění materiální stránky přestupku.

III.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž obsáhle odkazuje na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Kasační stížnost shledává přijatelnou proto, že podle něj krajský soud nerespektoval ustálenou judikaturu, nesprávně vyložil zákon o silničním provozu a extenzivně rozšířil podmínky pro prokázání zjevnosti zastavení vozidla. Podle stěžovatele plyne z judikatury, že pro prokázání zastavení postačí ponechání vizitky s kontaktními údaji za čelním sklem vozidla a že zastavení může trvat až 30 minut. Proto nelze přijmout argument, že strážníci městské policie nemají v popisu práce setrvat na místě po dobu několika desítek minut pro ověření délky zastavení. Stěžovatel dále polemizuje s argumenty správních orgánů uvedenými v narativní části rozsudku a uvádí je na pravou míru. Krajskému soudu pak vytýká, že zkresluje závěry rozsudku šestého senátu, a porušuje tím legitimní očekávání stěžovatele, který jakožto právník tuto problematiku studoval s cílem prevence protiprávního jednání. Podle stěžovatele krajský soud rozšiřuje podmínky zjevnosti zastavení a nesprávně mu v rámci posuzování doby zastavení klade k tíži, že na daném místě zanechal delší dobu vozidlo s botičkou. Rozhodný je podle něj časový úsek od zastavení vozidla po umístění botičky. Závěrem zdůrazňuje, že jednal v intencích zákona a judikatury. S ohledem na shora uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu i obě rozhodnutí správních orgánů. Požádal též o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ji považuje za nedůvodnou. Odkázal na rozsudek krajského soudu, své vyjádření k žalobě a rozhodnutí a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Na nyní projednávanou věc se užije § 104a odst. 1 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 4. 2021, podle něhož platí: *Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.* V nyní posuzované věci

pokračování

totiž krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti příslušné novely s. ř. s. a současně rozhodoval specializovaný samosoudce (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021-30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021-36, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31 či ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34).

[7] Při hodnocení toho, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Z uvedeného usnesení plyne, že kasační stížnost lze přijmout k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního právního pochybení krajského soudu (srov. též Kühn, Z. In: Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, k § 104a, především body 6 a 11).

[8] Podstatou kasační stížnosti je polemika stěžovatele o tom, že s vozidlem na náměstí Zelný trh ve výše popsanych 6 případech pouze *zastavil*, nikoliv *stál*. Dle § 2 písm. n) zákona o silničním provozu *stát znamená uvést vozidlo do klidu nad dobu dovolenou pro zastavení*, přičemž dle písm. o) téhož ustanovení *zastavit znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu*.

[9] Nejvyšší správní soud se výkladu pojmu *zastavení*, resp. k rozlišení *zastavení* od *stání*, věnoval opakovaně, mimo jiné v rozsudku šestého senátu, k němuž se stěžovatel upíná ve své argumentaci.

[10] V uvedeném rozsudku šestý senát akcentoval, že *zastavení* musí naplňovat účel citovaného ustanovení, neboť *zastavené* vozidlo obecně představuje překážku v provozu. Ta je s ohledem na zajištění plynulosti provozu přípustná pouze po omezenou dobu, a proto je třeba takovou výjimku vykládat a aplikovat restriktivně. Dále šestý senát přistoupil k uvedení dvou příkladů, kdy se dle okolností *může* jednat o zastavení: „*První je případ, kdy řidič vozidlo uvede do klidu, přičemž zůstává nadále ve vozidle či v jeho bezprostředním okolí, kdy může v případě nutnosti jednat a vozidlo, které fakticky tvoří překážku provozu, odvést; v takovém případě je zjevně splněno to, že takto zastavené vozidlo netvoří zásadní překážku plynulosti provozu, neboť řidič takového vozidla je může ihned odvést. Ve druhém případě řidič vozidlo rovněž uvede do klidu, avšak opustí je na větší vzdálenost, takže je ztratí ze svého dohledu; v takovém případě však musí být z dalších okolností případu zjevné, že se jedná o nezbytné uvedení do klidu pro neprodlené naložení či složení nákladu, nebo o neprodlené nastoupení, a to např. tím, že u takového vozidla je umístěn náklad a je z okolností zjevné, že probíhá jeho naložení či složení, popř. že u vozidla stojí osoby, které mají nastoupit či vystoupit do takového vozidla, nebo vozidlo je jinak označeno tak, že je zřejmé, že došlo ke krátkodobému uvedení do klidu (využitím výstražných světel nebo zanecháním lístku s kontaktními údaji na řidiče).*“ (zdůrazněno soudem).

[11] Jinými slovy, pokud není u zastaveného vozidla zjevné, že probíhá neprodlená manipulace s nákladem nebo přeprava osob, nemůže se pojmově jednat o *zastavení*. Na

tomto závěru Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně setrval (srov. dále např. usnesení ze dne 17. 7. 2023, č. j. 10 As 397/2021-27, a ze dne 8. 3. 2023, č. j. 8 As 329/2021-54, či rozsudky ze dne 10. 7. 2020, č. j. 5 As 331/2019-37, ze dne 27. 10. 2020, č. j. 8 As 82/2020-54, nebo ze dne 31. 9. 2020, č. j. 9 As 205/2019-34).

[12] Stěžovatel již od správního řízení zastává názor, že pro účely prokázání *zastavení* (v souladu s rozsudkem šestého senátu) stačilo, že za čelním oknem vozidla zanechal vizitku s kontaktními údaji. Krajský soud však správně konstatoval, že takový závěr z rozsudku šestého senátu (ani z další související judikatury) nevyplývá a stěžovatel jej interpretuje nesprávně. Zmínil-li šestý senát lístek s kontaktem či zapnutí výstražných světel, jednalo se pouze a jenom o příklady či indicie, jak je možné označit vozidlo, aby bylo „zřejmé, že došlo ke krátkodobému uvedení do klidu“. Podstatu *zastavení* a jeho posuzování vysvětlil šestý senát srozumitelným způsobem v tezí stran doby, po kterou je vozidlo uvedeno do klidu: „*Samotnou délku času uvedení vozidla do klidu ... tak nelze vnímat absolutně (či samu o sobě), nýbrž vždy musí být současně splněny podmínky zjevnosti uvedení vozidla do klidu na nezbytně nutnou dobu k neprodlenému nastoupení, vystoupení osob nebo k neprodlenému naložení či složení nákladu.*“ Tak jako nelze chápat dobu uvedení vozidla do klidu jako stěžejní kritérium, stejným způsobem nelze izolovaně vnímat ani označení vozidla vizitkou. Jinými slovy, vizitka zanechaná za čelním oknem vozidla automaticky neznámá, že takové vozidlo skutečně *zastavilo*, tj. že bylo uvedeno do klidu *na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu*.

[13] Krajský soud správně poukázal i na to, že vizitka zjevně nikterak nesouvisela s místem stání vozidla. Na vizitce advokátní kanceláře, ve které stěžovatel působil jako advokátní koncipient, byly uvedeny jeho kontaktní údaje (jméno, pracovní email a telefonní číslo), nebylo na ní však žádným způsobem uvedeno, že by měla sloužit přímo jako případný kontakt na stěžovatele pro účely jeho *zastavení*. I kdyby však stěžovatel za čelní sklo skutečně umístil lístek či papír s výslovným textem, že a jak jej lze stran *zastavení* kontaktovat, stále tato okolnost sama o sobě neznámá, že vozidlo je v souladu se zákonem o silničním provozu *zastaveno*. Pokud by tomu tak bylo, *ad absurdum* by to znamenalo, že by jakýkoliv řidič mohl beztrestně kdekoliv a po jakoukoliv dobu *zastavit*, ačkoliv by materiálně šlo o *stání*; to jistě nebyl záměr rozsudku šestého senátu. Jak zdejší soud vysvětlil výše, stále se jedná o pouhou indicii, která sama o sobě neznámá, že vozidlo je *zastaveno* v souladu se silničním zákonem. Identický závěr platí pro vozidlo, u kterého by byla zapnuta výstražná světla, otevřeny dveře anebo zavazadlový prostor, případně nastartovaný motor; všechny tyto příklady, a to i při kumulativním užití (tedy lístek, světla, dveře atd.), jsou pouhé indicie k posouzení, zda se v případě konkrétního vozidla jedná o *zastavení* či *stání*.

[14] Krajský soud tedy uchopil příležitou judikaturu a její východiska zcela správně. Adekvátně pak při posouzení daného jednání poukázal na to, že se stěžovatel nikdy ve vozidle či jeho blízkosti nenacházel, nikterak nespíchal s odstraněním umístovaných botiček na jeho vozidle a v několika případech se jednalo o parkování uprostřed noci. Neshledal přitom ani žádné další okolnosti, z nichž by bylo *zjevné*, že se jednalo o uvedení vozidla do klidu na dobu nezbytně nutnou k účelům vyjmenovaným v § 2 písm. o) zákona o silničním provozu. Takové okolnosti stěžovatel ani plausibilně netvrdil. Pokud žádné

pokračování

takové okolnosti zřejmě nebyly, neměly správní orgány ani důvod podrobně vysvětlovat, proč vyhodnotily parkování vozidla jako stání, a nikoliv jako zastavení (usnesení č. j. 10 As 397/2021-27). V posuzované věci tak správní orgány i krajský soud došly ke správnému závěru, že stěžovatel s vozidly na daném místě *stál* a nikoliv *zastavil*.

[15] Lze tedy uzavřít, že Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci zásadní pochybení krajského soudu. Odpovědi na otázky předložené stěžovatelem lze současně nalézt v již existující judikatuře Nejvyššího správního soudu, od níž se Nejvyšší správní soud nehodlá odchýlit. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli, že tuto judikaturu, představovanou zejména rozsudkem šestého senátu, krajský soud nesprávně aplikoval a že by tímto extenzivně rozšířil podmínky pro prokázání zjevnosti *zastavení* vozidla.

[16] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Z důvodu procesní ekonomie nerozhodoval zvlášť o stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, ale namísto toho rozhodl bezprostředně po obstarání všech podkladů potřebných k rozhodnutí o věci samé.

[17] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2024

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu